

steren udtalte: Vi finder ikke, at der er saadanne Ejendommeligheder ved den Sag, at den særlig skal behandles ved en Kommission — for det var jo det, der var Tale om. Enhver, der føler sig forurettet, Aktionærer eller enhver som helst anden Borger i vort Land, har jo de almindelige Domstole at henvende sig til, og det maa dog vel være det normale, at man benytter de Domstole, vi har. Det er kun, hvor særlige Forhold taler for det, at man vil nedsette en Kommission. Det var det, den højtærede Justitsminister sagde, og hvortil jeg sluttede mig. Jeg fandt ikke, der var Grund til at nedsette en Kommission i den Anledning.

Naar det ærede Medlem kritiserer, at der har været Svindel fra Begyndelsen til Enden i Forsikringsselskabet, og at der er lidt saa uhyre store Tab, som kunde have været afværget, hvis Tilsynet havde været noget bedre, saa kan jeg jo ikke benægte, at Forholdene indenfor mange af vore Forsikringsselskaber har været af en saadan Art, at vi alle maa beklage det. Men det vil erkendes af alle, der har Kendskab til Forsikringsforhold, at naar man har med Bedragerer at gøre, er disse Forhold vanskeligere at se til Bunds i end mange andre. Et Bevis herfor ser jeg i, at saa sent som i December 1920 blev Internationale Assurance-Kompagnis Regnskab efterret af 2 Forsikringseksperter, som fik forelagt de Oplysninger, de ønskede, og som afhørte den daværende Direktør Wiingaard, og efter at de har faaet de Oplysninger, de vilde have, ender de med at udtale — ganske vist ikke nogen Anbefaling, men dog heller ikke nogen saa knusende Dom, som de maatte have gjort, hvis det havde været muligt for dem at se til Bunds i Regnskabet. De udtaler nemlig, at vel er der udbetalt for store Udbytter, og Omkostningerne har ogsaa været for store, større end naturligt, men der siges intet om, at Selskabet er saa daarligt og staar paa saa svage Fødder, som det senere viste sig at gøre. Naar man betænker, at to meget kyndige Forsikringsfolk, som havde den Opgave at undersøge Selskabets Stilling, ikke kunde finde større Skavanker ved Selskabet, end her er nævnt, saa kan det forstaaes, at Folk med mindre forsikringsteknisk Kundskab i Tillid til, at den Ledelse, der er, bestaar af hæderlige Folk, heller ikke kunde det. Jeg forsvarrer det ikke, men jeg siger, det kan forstaaes.

Det ærede Medlem spurgte, om Han-

delsministeriet var sindet at lade den Afgørelse, som Likvidationskomiteen har truffet med Hensyn til Erstatningsbeløbet paa 200 000 Kr., som den tidligere Ledelse har betalt, staa ved Magt og lade det bero derved. Dertil vil jeg svare, at jeg ser ikke, der er nogen Pligt for Handelsministeriet til at gribe ind i dette Spørgsmaal. Hvis de interesserede, Aktionærer, og hvem der i øvrigt er, ikke mener, at de er tilfredsstillet ved denne Ordning, har de den samme Adgang, som enhver Borger i vort Samfund har, til at henvende sig til Domstolene, og jeg kan ikke se, at man fra Handelsministeriets Side har nogen Pligt til at gribe ind her.

Jeg tror ikke, der er andre Spørgsmaal stillet direkte til mig. Jeg skal derfor indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Andreasen: Den højtærede Handelsminister opretholdt den Opfattelse, at der ikke i den Postering paa Regnskabet, hvor man opførte sine Tilgodehavender i mellem-europæisk Valuta til pari Kurs, laa noget bedragerisk Forhold, og han anførte i samme Forbindelse som en Slags Støtte for sin Opfattelse, at det var noget, der ogsaa kunde ske i andre Selskaber, men det er virkelig ikke tilstrækkelig Forklaring, for der er sikkert mange — jeg nævnte 54 — af de under Krigen opdukkende Forsikringsselskaber, der er gaaet i Stykker, og det er meget muligt, at der der har været drevet lige saa stor Svindel som her. Jeg lyste i min Tale i November 1922 efter en Undersøgelse af Dansk Genforsikrings Forhold, jeg har ikke hørt noget til det siden. Det drejede sig paa det Tidspunkt om et Tab paa 40 Mill. Kr. Olufson, der har taget, jeg havde nær sagt, tusinde Mennesker ved Næsen, befinder sig vistnok nu i de Forenede Stater, men jeg kunde tænke mig, at der endnu var noget, der hed Udleveringspligt for en Nation, vi staar i diplomatisk Forbindelse med, saa man kunde faa ham hjem og faa nærmere opklaret de Forhold, der har raadet indenfor dette Selskab, thi for de Mennesker, som er blevet bedraget og har troet paa deres Medmennesker og paa Mænd i høje Stillinger, er det ikke en helt ligegyldig Ting, om der sker noget eller ikke. Mange siger, at Pengene er tabt, men selv om vi ikke er hadefulde, kan vi ikke forsone os med, at der ikke gøres Ansvar gældende mod dem, der i saa skammelig Grad har bedraget. Det, jeg beklager i det Svar, Ministeren gav mig, er ikke blot dette, at han ikke mener at kunne medvirke til, at